

Krieger: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet (Ploug), misforstod før et Ord, som jeg kom til at henvende til ham; det var nemlig ikke brugt i den Retning, hvori det blev optaget af ham. Der var baade af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og af det ærede Medlem fra Bornholm, talt om „Skuepillere“ af fremmed Nationalitet, og jeg kom uvilkaarlig til at antyde, at for saa vidt det overhovedet kunde være rigtigt, selv med de Begrænsninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn indstjærpede, saaledes at indføre den babyloniske Sprogforvirring paa Scenen, maatte dette dog i alt Fald indskrænkes til saadanne Strykker, hvor Musik og Sang i alt Fald til en vis Grad bødede derpaa, idet jeg vilde give det ærede Medlem Udgang til Strax at imødegaa den Misforstaelse af hans Brug af Ordet „Skuepiller“, at det under nogen Omstændigheder kunde gaa an, selv om det var de største Talenter f. Ex. af fransk, tsk eller magyarisk Herkomst, at lade dem optræde i Skuespil paa det danske Nationaltheater. Deri tror jeg, at baade den ærede sidste Taler og det ærede Medlem, der før havde Ordet, ville være enige. Der er kun et Sprog, med Hensyn til hvilket jeg for Operaens Vedkommende ikke vilde være saa streng som det ærede Medlem, og det er det svenske Sprog, men saa snart det gjælder fransk Lydst eller Italiensk, saa er og bliver det for Enhver, hvis Dre er noget udviklet i den Retning, i høi Grad forvirrende og styvende at blande Sprogene sammen ved dramatiske Forestillinger. Iøvrigt er jeg enig med de ærede Medlemmer, som have udtalt sig med Hensyn til Theaterbudgettet, at den Form, som dette har faaet paa nærværende Finantslovsforslag, nærmest har Karakteren af et Experiment. Vi ere jo hos os bleve tilbøjelige til, naar Noget er gaaet i en vis Retning i en vis Tid, og der af en eller anden Grund derved fremkommer Vanstueligheder, da at tro, at kunne komme bort fra disse ved at gjøre en Forandring, uden at man saa lige undersøger, om den Forandring virkelig giver nogen rimelig Udsigt til en varig Forbedring. Vi vende her tilbage til en Ordning, af hvilken Alle, som have kjendt den i sin Tid, ere bleve hjertelig kjede. Det er muligt, at de, der væsentlig have taget Initiativet til denne Forandring, ikke have en levende Erindring om, hvilke Vanstueligheder, hvilken Misforstaaelse den den Gang gjældende Ordning fremkaldte, og det er jo muligt, at de ærede Forslagsstillere tro, at

Menestene ere bleve bedre og klogere siden den Tid, saaledes, at det nu skulde gaa anderledes end for 20 Aar siden, men sandt at sige tror jeg det ikke. Jeg tror, der meget snart vil fremkomme Kjedsommelighed, Besværighed og Mislighed ved den nu gjenoptagne Form, og vi faae da at se, hvorledes man kommer ud deraf, eller hvorledes man igjen kommer bort derfra.

Det samme Midlertidige eller Experimenterende, som saaledes forekommer mig at heste ved Theaterbudgettet, tror jeg ogsaa med Jøse kan siges, saaledes som min ærede Kollega allerede har fremhævet det, at vise sig ved Universitetsbudgettet. Jeg tror, det er erkjendt, at, fordi Regjeringen og Landsthinget i Aar finde sig i den Maade, hvorpaa Sagen er bleven taget i Folkethinget, saa er det derved paa ingen Maade erkjendt, at det skulde kunne være en vedvarende Ordning, som man kunde slaa sig til Ro med. Jeg tror, at man ligesom maa forudsætte, at Spørgsmaalene ville komme frem igjen, og det vil jo da afhænge af Forholdene, om der da ikke kan arbeides med større Held for en klarere Erkjendelse af Nødværdigheden i Universitetets Krav, om der da ikke kan paa dette Punkt handles med større Bestemthed, end det er anset for rigtigt at gjøre i nærværende Aar, hvor man vel ikke kan følge for sig selv, at endog hele Finantslovens Vedtagelse, om jeg saa maa sige, har Noget af Experimentets Karakter. Netop derfor maa man med Hensyn til flere enkelte Punkter finde sig i at afvente, hvilke Frugter dette Experiment har i det Hele.

Hvad der saaledes gjælder med Hensyn til Universitetet og med Hensyn til Theaterbudgettet, gjælder vistnok ikke mindre, saa forekommer det i det Mindste mig, med Hensyn til et tredie Punkt paa det foreliggende Budget. Det vil erindres, at der ved 2den Behandling fremkom et Tillæg til den daværende § 9 Nr. 7, hvorefter der blev sat ind i Lovforslaget: „Uden Rigsdagens Samtykke kan der ikke raades over de Midler, der ved Afdrag i større Prestefaldsindtægter midlertidig ere inddragne under Stiftsmidlerne. Hermed sfer dog ingen Indskrænkning i den Kongen efter hidtil gjældende Regler tilkommende Ret.“ Denne Anmærkning, som kom ind ved anden Behandling, forsvandt imidlertid ved tredie Behandling, og i Stedet derfor indkom et Tillæg ved § 21 under II. Tilbud til kirkelige Diemed, efter Nr. 3 og 4, Tillæg til utilstrækkelig Lønnebe eller selvstæn-